

друго, а само да упропастят толкова трудъ на членоветѣ, дѣйцитѣ и агентитѣ-организатори. Слѣдъ послѣдното опитване никой не помисли да излѣзе. Напусто бѣха прѣдумванията; никой се не придумваше, нито съ убѣждение, нито съ скромното повтаряние за цѣльта на възстанието. Всѣкой казваше: „да видимъ какво ще правятъ другитѣ“ Такова хладнокрѣвно глѣданіе къмъ работата проистече отъ извѣстието на Топаловъ; като, че това извѣстие, докачи гордостта на готовитѣ да се жертватъ; като че имъ исчерпа самонадѣяността. Такъвъ плодъ принесаха трудоветѣ на агентитѣ-организатори. Успѣхътъ на работата се видѣ йоще при самото имъ дохождане въ градътъ, дѣто народътъ не указаше толкова горѣщо желание.

Когато се събраха на Кушъ-бунаръ момчетата, които бѣха излѣзли отъ Сливенъ и Ямболъ, Георги Дражовъ като видѣ, че никой отъ членоветѣ на слив. комитетъ и отъ по-главни дѣйци не е излѣзалъ съ четата, попита Илариона за причината на тѣхното не излизаніе. Той му каза: „въ Сливенъ е пристигналъ въ послѣдно врѣме нѣкой си самозванецъ апостолъ, който разубѣдилъ момчетата, щото никой да не излѣзе, че щѣли да дойдатъ волентири отъ Влашко и Россия да извоюватъ свобода за народътъ; затова нашитѣ членове и дѣйци не се рѣшиха да излѣзатъ, но ще очакватъ на готово“. Георги разядосанъ, роптаеше върху хаджи Димитръ и Кондю като бѣше се увѣрилъ на думитѣ имъ, че навѣрно ще излѣзатъ, а тѣ го измамиха. Той помоли Илариона да се направи заплашително писмо и да се проводи до К. Стояновъ, хаджи Димитръ и до компа-